

være eneraadig over Skibets Bevægelser og Opholdssted, men aldeles uden Ansvar for Skib og Mandskab, der tillom Skibets Chef. I urolige Tider, naar Militærmagt skulde anvendes, maatte han være berettiget til at gaa i Land og tage den øverste Kommando over Militær og Politi. Hans Kompetence over for Kommuneraad i øvrigt forsvindende, men selvsølgelig nærmere at fastsætte.

De Udgifter som Staten saaledes maatte faa, vilde komme Marinen til Gode til Øvelsestogter for deres Personel, imedens disse store Summer hidtil ere bortkastede til ingen Nytte paa Militær af uvilksomt Værd.

I øvrigt vilde ogsaa denne maritime Udgift for Staten kunne bortfalde, naar de koloniale Finanjer efterhaanden havde bedret sig, naar de antydede Reformere vare gennemførte, havde fæstnet sig og særligt et koloniale Politivæsen organiseret saaledes, at den faste maritime Militærstyrke kunde undværes.

Hvad endelig angaar Retsvæsenet, da er Udgiften paa St. Croix til Overretten 2,300 Doll. og i øvrigt til Rets- og Politivæsen 24,000 Doll., paa St. Thomas resp. 2,100 Doll. og 32,000 Doll. — tilsammen 60,400 Doll. eller omtrent aarligt 240,000 Kroner.

Inddragelsen af Militærstyrken maa den stedlige Politistyrke maasse noget udvides — paa den anden Side turde det vist nok være muligt i andre Retninger at opnaa Besparelser paa ovennævnte ret betydelige Beløb for de to smaa Kommuner.

I medens Dernes affondrede Beliggenhed forhen maasse nødvendiggjorde en særlig Overret for disse Smaaber, turde en saadan Institution vel i vore Dage anses overflødig: I mindre end 5 Uger kan der nu føres Korrespondance frem og tilbage mellem Derne og Kjøbenhavn. Højesteret have Derne hidtil haft fælles med Moderlandet, fremtidigt maatte deres Overret vel ogsaa kunne søges i Kjøbenhavn, for saa vidt man

ikke kunde lade Appel fra Underret gaa direkte til Højesteret. Endelig henstilles det, om ikke Besparelser i Tid og Penges kunde naas ved en paa Offentlighed og Mundtlighed baseret simplere Rettergang ved Underretterne.

Som alt udtalt har Mindretallet kun villet antyde i hvilken Retning det mener at Reformere bør gaa; det mener at Hovedformålet maa være at lette Dernes Erhvervsliv, og henholdende sig til Regeringsforslagets aarlige Udgift for Statskassen i det mindste at anvise en heldigere Anvendelse af denne Udgift, ved at anvende den til Marinen fremfor til den lidet nyttige Militærstyrke paa selve Derne — og med Udfigt til i Tidens Løb at blive helt fri for denne Udgift.

Men i øvrigt mener Mindretallet at det vil være umuligt at komme til en endelig Ordning, naar der ikke, og helst snarest, udnævnes en Kommission, væsentlig valgt i Rigsdagens tvende Afdelinger, med Ret til at rejse til Kolonierne, for ved Undersøgelser og Konferencer paa Stedet at søge at forme et Forslag til Forandring i Kolonialloven.

Et andet Mindretal (Reis og Wasfarb) skal bemærke følgende: Det er vist nok fra alle Sider erkendt, at de Forudsætninger, under hvilke Kolonialloven i sin Tid blev given, ikke have holdt Stik, og af de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, fremgaar det med afgørende Klarhed, at i alt Fald den første Betingelse for det Kolonierne indrømmede Selstyre, Dernes finansielle Uafhængighed og Selvstændighed, meget hurtig viste sig ikke at være til Stede. Grunden hertil er først og fremmest den betydelige Nedgang i Indtægter, som skyldes de i Forslagets Motiver fremhævede Forhold, i hvilke ingen Forandring til det bedre kan ventes at indtræde, og dernæst, om end i ringere Grad, de stigende Byrder, der ere foranledigede ved den nyere Tids Krav paa en fyldigere Løsning af de forskellige sociale og humane Opgaver, de samme Krav,